

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

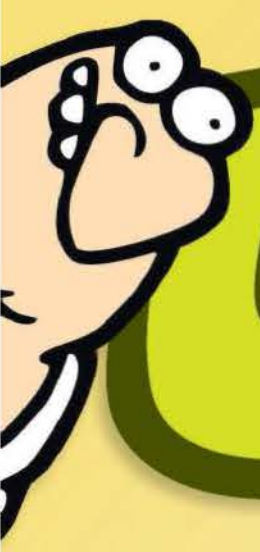
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

26 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2018/30 No: 569
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

**Berat Albayrak yabancı yatırımcıya seslendi:
“Türkiye bir daha bu kadar cazip olmayacak”**

KARIN TOKLUĞUNA ÇALIŞABİLİYORUM EFENİM...

**KÖY Bakanın-
dan devrim
gibi açıklama..**

"Köy" ne amk abi yaa...
Yani çok
kıraca de-
gil mi? Bu
devirde köy
mü kaldı abi-
Nüfus cüzda-
nında "köyü"

"Türkiye henüz buna hazır değil, diyerek yapmadığımız hiçbir şey olmadı."

hiçbir şey olmadı." diye yer var, yemin ediyorum utanıyorum yaa... Soran olursa "Yok ya benim değil, babamın köyü" diyorum... Köy nedir? İnsanların ineklerle yaşadıkları yerlere köy denir.. Bunun bi örneği dünyada sadece hindistan var amk.. O da inek kutsal olduğu için... İnek kutsal olmasa nasını sgerler.. Açlıktan nefesleri kokuyo.. Hepsi Hindu.. Bugün hinduluktan çıkıp müslümanlığa geçseler bi de bakacaklar ki sokaklar, caddeler hep gıda hep protein... İddaa ediyorum... Hindistan bugün müslümanlığa geçse, hiç çalışmadan 2 yıl karınlarını doyurabilirler.. Ha di-yeceksiniz ki "zaten çalışmadan 2000 sene →

takılmış herifler, ... Olabilir... O kadar bilmiyorum
ama şunu biliyorum "Biz Hindistan değiliz" ... Derhal
köyler kapatılmalı ve inek-insan ayrılmalı...

✳️ Bunun üzerine bakanlık olarak çalışmalarımızı yaptık... Yani sistemde inekler vahşi doğaya salınacak ve doğal hayatlarına dönüp öküz olacaklar, bizon olacaklar, sığır olacaklar... Ve Camış... Bakanlığın yetiştireceği profesyonel avcı kasaplar bunları doğal ortamında vurup ayıklayacak veya sütünü sağıp kaçacak... Derilerini de Türk Havakurumu yetkilileri kasıracak... Bu noktada onlarla beraber çalışacağız...

★ Köyleri kapatınca boşta çıkan insanları da...
 Şi doğaya salacağız.. Bı de onlarla uğraşamayız,
 köylü olmadan önce düşüneceklerdi... Herkes gö-
 xü kurtardı, şehre kactı, bı bunlar uyanık..
 Organik diye 1 litre sütü 30 liraya satmış bizim
 hanıma... Yani bu sütü marketten 5 liraya alınca
 skindirik oluyo, ama bütün gün dirseğinde bokla
 gezen sirkın bı ineğin, tuvaletten sıkıp da yıka-
 nadiğin ellerinle sütünü sağdığında organik oluyor..
 ... bi titt abi... O şehirler

Uzun lafırlı kisası koy elaylı birini arası yollarda yolculuk ederken uzaklarda gördüğünüz "Burada ne yapıyor bunlar?" diye düşündüğünüz, sıvasız tuğla duvarlarını görüp "Su zeksizlere bak diye azarladığınız, sıvasına utandığınız bu yaşam tarzını tedavülden kaldırıyoruz..

★ Dlm coğunda tuvalet hala dışarıda lan.
Şimdi yaz olduğun için "ne var ki bunda" diyen
leriniz olabilir... Kışın düşün... Dışarısı -40
derece.. Acayip kakan var.. Ücunda tutuyosun ↗

Cıkıyosun dışarı, soğuk bi yandan, tipt bi yandan, ayısı
kurdu açılmış inmiş bi yandan... Hadî bütün bu teh-
likeleri atlattın tuvalete vardın diyelim.. -40 derecede
pantolu sıyırıp cömdün.. Testisler boşlukta sallanıyör. On-
ları koruyan bir yağ dokusu yok.. Püzüzerek soğuktan ko-
runmaya çalışıyorlar ama nafîle, -40 bu boru değil.
Taşaklar donmadan evvel sadece 30 saniyen var. Sctin
setin, scamadin pantolonu gıyır, eve koşup, testisleri isi-
tip tekrar dönmek gerekiyor.. Ayrıca ne varsa helada
donuyor.. Bahar gelip çözüldüğünde, kışın çekmediğin-
i.. bir, tekrar tekrar çekmen gerekiyor..

★ Köylerden sonra sıra beldelere de gelecek. Beldenin olmaması... Senede üç ay insanların ortalıkta gezdiği, belde... da bütün sevinç yerleri amk...

★ Her beraber Kanada'ya göçek mi la? Ülkenek...
Bu Anadolu'dan yorulmadık mı? Her milletin vadedilmiş
toprağı burda ank lan... Gidelim, bu dalyaxxaklar
ne edecekse

♪ ALLI TURNAAAM ♪

OFF
turnant
spring

Avrupa'da Kırkpınar Yasaklandı..

★ Danimarkalı kırkpınargüres-
çisi Kopeaas Hisednâr
karar karşısında şoke oldu-
ğunu belirtirken,

"Bütün gün ağladım,
dedi.. Arkadaş-
larını teselli için
yürüyüş yapan
genç kırkpınar-
cılar, kışpet-
lerini giyip
birbirlerini
yağladık-
tan sonra
kışpetlerini
çıkardılar..
Bu süre kışpet-
siz güresen genç
sporcular birbirlerinin sırtı-
nı yere getirecek protes-
tolarını yaptıktan sonra Da-
nimarka hükümeti bir asıkla-
ma yaptı ve kışpetsiz kırkpı-
narcı serbest bıraktı..

Bunun demokrasinin bi ka-
zanımı olduğunu söyleyen
Kopeaas Hisedenäär,
"Hangi cinsellikten oluğu-
nuzun önemi yok, spor
kızand," dedi...Attırdı..

DÜNYA VİTRİNİNDE

"Rezervuar köpekleri"
filminin yerli versiyonu için
kollar sıvandı..

★ Biz bunu 5 sezonluk, toplam 100 bölümlük bir dizi olarak düşün-
dük.. Baş karakterimiz Veyssel at-
terbiyecisidir.. Tımar edilecek atla-
rı seçip, onlara kasağı sürerek ha-
yatını kazanmaktadır.. Bir gün
engin bi iş adamı kadın ata biner-
ken at saha kalkar ve kadını
üzzerinden atar.. Kadın tam düşüp
kafasını taşa vurmak üzereyken
veyssel son anda ayaklarını uzatır
ve kadının başıyla taş arasına
mokasesinin ucunu sokmayı başa-
ır.. Böylelikle kadının kafası
ırılmaktan kurtulmuştur.. Ama
şine de darbenin etkisiyle vey-
sselin ayaklarının kokusunun etki-
siyle kendinden geçer.. Bu bel-
ki değil, dizinin sonunda or-
aya çıkacak... Sonra kadın
ayıldığında "Sen mokasesi
son anda uzatmasan kafamı
taşa vurup ölecektim, sana
nasıl teşekkür edebilirim"
diye sorar veysele.. Bu
taşa bozulan veyssel ↗

"Ben mokesenimin ucunu, san
İsim, şöhet İsim değil, insanlık
namına uzattım.. Bu sözünüzü
duymamış olayım," deyince İsa-
dımı kadın veysele oracıktā
aşık olur ve At, Veysele, İsa-
adımı kadın beraber rezarvuar
köpeklerini kurarlar... Hikaye-
mizin bundan sonrasını da okuyu-
cularımız televizyondan izle-
sin isterseniz ha ha ha...

★ Sonra at trafik kazasında
ölür. Bindigi otobüs takla atar.
Veysel'le iş adamı kadın rezervu-
ar köpeklerine bi süre daha ↗

"İMZA GÜNÜ DÜZENLEDİM"

devam ederler ama sonunda onlarda bı-
rakır ve dizi biter... Evet iste hika-
yemiz kısaca böyle... İşinde hüznüleri,
sevinçleri, komikleri barındıran bir pro-
je yapalım istedik.. " " " "

★ Ayrıca TRT için "4. Selim" dizisi-
ni yapıyoruz.. Şimdi tam hatırlaya-
madım ya 4 ya 5'ti... Ama o pro-
jede bitince "5. Selim"i yapaca-
ğız.. Yani önceki yaptığımız 4 ise-
Eğer önceki 5'tiyse o zaman "6. Selim"
yapacağız.. Selimleri 10'a kadar yapalım
diyoruz.. ..

✱ Bi de podişan olamıjane
Mesela 8. Necmi, 14. Fehmi vb..
Bunların da hikayesini yapacağız.
... diziydi

★ "Muhtesem yüzyıl" 19. yüzyıl
ama Hürrem'i oynayan manita
ayrılınca boka sardı. Onun yerine yeni
hürrem bulmayacaklardı.. Hürrem'i boğ-
duracaklardı, milletin tosun yağları
eriyecekti... Söyledik yapmadılar..
Çünkü neşir gerizekalı, kalitesiz
insanlar..

her şey olur

SON DAKİKA!

Kimlerden nefret etmeyen provokatör çıkarıldığı mahkemece tutuklandı.

ŞOKE EDEN PAYLAŞIM!

Dün sabah saatlerinde sosyal medya üzerinden yayılan radikal mesajın yankıları sürüyor.

Erendiz Cücedoy (E.C.) adlı kullanıcı, paylaştığı mesajında hiç kimseden nefret etmediğini açıkça ilan ederek, internete hiçbir sanal infaz, sosyal ling, cadı avı, hedef gösterme, toplu küfür, günah keçisi ilan etme kampanyasına katılmadığını ve katılmayacağını bildirdi. E.C.'nin mesajı sosyal medyaya bomba gibi düştü!

İŞTE O MESAJ!

Gündemdeki gelişmeleri izlerken yer yer tiksindirdiğini ve sıklıkla fenalık geçirdiğini ama kimseye asla düşmanlık beslemediğini söyleyen E.C.'ye tepkiler gecikmedi. Hükümet cephesinden jet kinama gelirken, sanayi ve iş dünyası, sendikalar, sivil toplum kuruluşları, spor kulüpleri, terör örgütleri, dış mihraklar ve siyasi partiler olayı nefretle lanetlediklerini bildiren yazılı açıklama yayınladı.

Ortalığı karıştıran E.C. hakkında polis ve savcılığın harekete geçmesi için toplumun farklı kesimlerinden mesaj yağdı. Ülkenin her köşesinden yapılan çağrılarda "Bizi bir arada tutan ortak değerlere yönelik bu saldırıları kabul etmiyoruz. Ne oldu bize? Ne ara kendimize bu kadar yabancılaştık? Kin elden gidiyor mu?" diye soruldu.

İstanbul'da olayın haberini alan bir grup vatandaş ise Erendiz Cücedoy'un kuklasını yakmak istedi. Fakat aşırı sıcak nedeniyle kukla kendi kendine alev alarak sanayiler içinde küle dönüştü! (Video için tıklayın)

FOYASI ORTAYA ÇIKTI!

Sosyal medyada hain paylaşımın önceden planlanmış ve omatörce sahnelenen alçak bir tezgah olduğuna yönelik yorumlar yer alırken, işin aslının medyada yansıtıldığı gibi olmadığını belirten kullanıcılar, zanlinin da herkes kadar ayrımcı ve nefret dolu olduğunu iddia etti. Bir sosyal medya fenomeni, zanlı E.C.'nin başkalarını aşağılayıp ötekileştirirken çekilmiş görüntü ve ses kayıtlarını paylaştı.

İlerleyen saatlerde provokatöre dünya devi Twitter'dan da kötü haber geldi. Uyumsuz içerik paylaşan hesabın askıya alındığı belirtilirken, Twitter Kuralları'nda ifade edilen politikalara tüm kullanıcıların uyması gerektiğinin altı çizildi.

İŞTE E.C.'NİN İLK İFADESİ!

Sağlık kontrolünün ardından adliyeye getirilen zanlı, gazetecilerin "Pişman mısın?" sorusuna "Hayır" cevabını verdi. Zanlinin soğukkanlı tavırları dikkat çekti.

Hükümetten, muhalefet liderlerinden, yabancı ülkelere, gazetecilerden, dinî kurucularından, başörtülülerden, dinsizlerden, Arap turistlerden, Odtü'lü öğrencilerden ve bedelli askerlikten faydalananlardan nefret etmediğini sorgusunda çekinmeden itiraf eden zanlı, hainler, katiller, tecavüzcüler, teröristler ve karikatüristlere karşı bile kişisel bir kin duymadığını söyledi.

Vatandaşları kin ve düşmanlığa sevk etmek ve halkı linçten soğutmak suçlamasıyla yargılanacak E.C., açılan soruşturma kapsamında tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne konuldu.

DEVLETİN ZİRVESİ ALARMA GEÇTİ!

Dün gece saatlerinde acil olarak toplanan Milli Güvenlik Kurulu tarafından yayınlanan sonuç bildirisi "Bu olay milli birliğimizi bozmayı ve aziz milletimizi birbirine düşürmeyi amaçlayan tehlikeli bir kalkışmadır" denilirken, gazetecilerin sorularını yanıtlayan AK Parti Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan,

"Bu zat sevginin de kinin de ne olduğunu bilmez. Biz sevdiğimiz zaman aşkla sevdik. Ama sevginin bittiği yerde de aşkımıza gerekli cezayı en ağır şekilde verdik, veriyoruz, vereceğiz" dedi.

ERENDİZ CÜCEDOY KİMDİR?

ÖĞRENİNCE ÇOK ŞAŞIRACAKSINIZ!

Sevgi keleşbeği kisvesi arkasına saklanan sosyal medya provokatörü E.C.'nin kimliği hakkındaki sır perdesi yavaş yavaş da olsa aralanıyor.

Soruşturmayı yürüten yorgı ve emniyet, gizli tanık ifadelerinin ardından E.C.'ye ait çarpıcı bilgilere ulaştı.

Bölücü hain casusun 18 yaşın altında olduğu savının da yalan olduğu ortaya çıktı. Tutuklanan E.C.'nin yaşı 73 olarak belirlendi.

İngiliz derin devleti adına çalıştığı iddia edilen Erendiz Cücedoy'un ojan provokatör ve karanlık bir ormanda kadrolu büyücü ya da sözleşmeli cüce olarak görev yaptığı ifade edildi.

Cücedoy'un en sevdiği yemeğin tatlili ekşili çitir tavuk, en sevdiği medeniyetin ise Maya Medeniyeti olduğu kaydedildi. (Tariף için tıklayın)

Normal şartlar altında bir milletvekilinin başlıca görevi, kendisine oy veren insanların yani temsil ettiği

milletin dertlerini, sıkıntılarını, görüşlerini meclis kürsüsünden dile getirmektir. Ama **Yeni Türkiye'de** değil kendisine oy verenler, kendisine oy vermeyen milyonların da söylenmesini istediği itiraz edilemez gerçekleri teker teker dile getiren bir milletvekili, "suçluların telaşı" içerisinde susturulur ve cezalandırılır.

Normal şartlar altında yalakağın sınırları inandırıcılıkla çizilmiyor olsa da profesyonel yalakalar en azından kadrolu olarak yalakağın yaptıkları kişiyi zor durumda bırakmamak için örneğin blok flütü bile komşuları çıldırtacak kadar kötü çalan birinin Wembley'de sahneye çıkabileceğini söylemezler. Ama **Yeni Türkiye'de** artık hayal gücü sınırı aşılmıştır: Profesyonel futboldan profesyonel yalakağına geçişin sancılarını yaşayanlar artık ülkelerin siyasi liderlerine futbol maçı kazanma, astronotluk yapma gibi yetenekler de atfetmektedir. Mürtitler artık şeyhi uçurmakla

kalmamakta, uluslararası uzay istasyonuna göndermekte, değil suda yürütmek bulutların üzerinde piknik yaptırmaktadır.

Ve normal şartlar altında otuz yıl boyunca ne yaptığı, nasıl yaptığı az çok bilinen, hakkında daha önce düzenlenen operasyonlarda tüm kirli çamaşırları çarşaf çarşaf ortaya dökülen ve hatta ve hatta şu fakir kulunuzun bile yıllar önce kendisinden esinlenerek bir roman bile yazdığı bir oluşumun ne olduğunun en azından gazeteciler tarafından az çok bilinmesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'nin** gazetecileri ülkeye henüz dün gelmiş birer yabancı gibi, kendi çalıştıkları gazetelerde, televizyonlarda bile daha önce yayınlanmış yüzlerce şeyi henüz bugün onu da polis ve savcılığın izin verdiği ölçüde öğrenebilmektedir. Günümüzün gazetecisi, gazetecilik faaliyetini savcılık iddianameleri ve polis tutanaklarını haber diline çevirmekten ibaret zannetmektedir. Görünen o ki Türkçe bilgisi daha iyi polis memurları ve savcılar, gelecekte gazetecilik mesleğini ortadan kaldıracak, gazetecilik yapay zekayla rahatlıkla yapılabilir olacaktır.

@baris_uygur

KAC YILODU? FIRAT BUDACI?

Sigarayı bıraktırmak için "cepten paket alma" tekniğini kullanan Tayyip Erdoğan, Çırağan Sarayı'ndaki bir görevlinin elinden sigarasını alıp ikiye bölerek farklı bir performans sergileyeli **8 yıl**,

Orhangazi Gençlerbirliği takımının antrenör-oyuncusu (eski Fenerbahçeli) Faruk, sigarasını bitirip yere attıktan sonra kendini oyuna alalı **12 yıl**,

Çevreci Profesör Orhan Kural, "Bir Ataş Ver" adlı türkünün klibinde sigara içtiği gerekçesiyle Ali Kırca hakkında suç duyurusunda bulunalı **16 yıl**,

Tayyip Erdoğan milletin gömlek cebinden sigara toplamaya başlayalı **33 yıl**,

Piyasadaki sigara sıkıntısını gidermek için TEKEl'in fason olarak yurtdışında ürettiği 60 ton Samsun'un Türkiye'ye gelmesi üzerine çok sevilen Hürriyet, "Müjde! 6 vagon daha Samsun geldi" manşetini atalı **38 yıl**,

Sigara

Bandırma Yeşilay Cemiyeti Şube Başkanı Mehmet Zeki Karaman, çocukların sigara böreği yedikten sonra, "Bu börek böyle lezzetli iken, adını aldığı sigara kim bilir ne kadar lezzetlidir," diye düşündüklerini iddia ederek, "sigara böreği" adının "Yeşilay böreği" olarak değiştirilmesi için Türk Dil Kurumu'na başvurmalı **10 yıl**,

Posta gazetesi, sigara tiryakilerinde görülen "Kronik obstrüktif akciğer hastalığı"yla ilgili habere, "Kronik obstrü... Buyur?" başlığını atalı **15 yıl**,

Libya lideri Kaddafi, Kazablanka'da yapılan Arap zirvesinde sigarasının dumanını her seferinde yanında oturan Kral Fahd'ın yüzüne üfleyeli **29 yıl**,

Tokat Sigara Fabrikası'nın açılışını yapan Kenan Evren, "Burada üretilen sigaranın vatandaşlar tarafından içilmemesini tavsiye ediyorum," diyetli **33 yıl**,

Peyami Safa, Tercüman'daki köşesinde sigarayı bıraktıktan sonra sağlığının bozulduğunu ve doktorların tavsiyesiyle yeniden başladığını yazalı **59 yıl olmuş**.

Merhaba.

Ben Tankut Ağabey, emekli müsteşar İrfan Bey'in hususi davetlisi olarak gittiği Avrupa turundan resmen bir hediye getirmişti bana o gün. Mutlu olmak böyle bir şeydi işte. Tankut Ağabey tarafından hediyelemek insanı mutlu eder. Kim Tankut Ağabey tarafından hediyelesenirse o kişi mutlu olur. "Ben Tankut Ağabey tarafından hediyelesenem mutlu olmam" diyen yalan söyler. Avrupa turundayken arkadaşları gün boyunca selfiler, fotoğraflar peşinde koca insanlar olarak ömürlerini harcarlarken, Tankut Ağabey tıpkı bir kaliteli zaman geçirme avcısı gibi hep sokak sokak gezmiş öyle bütün ne kadar Avrupa varsa hepsini sokak sokak gezmiş. Karış karış arşınlanmış. Arkadaşlarını hiç sevmemiş Tankut Ağabey Avrupa turunda. "İnsan insanı Avrupa turunda tanımış meğersem" dedi. Sonra biraz çenesinin uzadığını fark ettim. Geliyordu bomba. Çene yola çıkmıştı çünkü bir kere. Heleler helesi diyerek heyecanlandım kendi içimde. Tır tır titredim. Titrek gibi oldum o anlarda. Arka cebinden kocaman bir bambu düdüğü çıkardı, gülümsedi. Çenesi gerçekten zapt edilemezdi. Bu bambu düdüğü bir sokak müzisyeninden satın almış. Düdüğü görünce aklıma ben gelmişim Tankut Ağabey'in. Hissendim. İslandım. Bir de samba düdüğüymiş bu. Normal düdüklere benzemiyor. Müzisyenin karşısında sokak ortasında önce dans etmiş Tankut Ağabey. Sonra satın almak istemiş düdüğü. Müzisyen önce karşı çıksa da, Tankut Ağabey büyük para vermiş, almış düdüğü çocuğun ağzından. Avrupa turu boyunca arkadaşları telefonlarıyla oynarlarken Tankut Ağabey sürekli düdüğü çalmış. Özellikle meydanlarda çok coşmuş. "Müzisyen çocuk almasını alır bu verdiğim parayla, bu düdüğü senin, bisikletinde korna olarak da kullanabilirsin, ipi de var, boynuna da takabilirsin" diyerek sokuverdi hayatıma bambu samba düdüğü'nü. Gitti sonra Tankut Ağabey. Ağladım.

Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Yıllar önce de bir otelin barında çalışıyordum, bir İngiliz kıza sevgili olmuştuk, takılıyorduk işte, sonra ülkelerine döndüler ailecek, bir de bir arkadaş vardı, nasıl ayarladın ki bu kıızı sen diye sordu, ne bileyim, holiday kafası zaar, ülkesine döner dönmez unuttur beni dedim, beni niye bulmuyor böyle holiday yapçak olan dedi, güzel güldüydük o zamanlar" dedi. "Ee" dedim. "Ee'si yok, sadece bunu söylemeye geldim" dedi. "Yani komikmiş aslında bir yandan da" dedim. "Biz çok gülmüştük, beni niye bulmuyor böyle holiday yapçak olan" çok güzel söylemişti çünkü vasıfsız" dedi. "Vasıfsız mı" dedim. "Vasıfsız tabii" dedi. "İngilizce yok bir şey yok, holiday yapçak olan niye sana gelsin ki" dedi. "Haklısın" dedim. "Haklıymı tabii" dedi, gitti sonra. Gelecekse hep böyle gelsin diye düşündüm. Konuya hemen girse, düz düz anlatsa, artık iyi kötü hikaye neyse, sonra da hep böyle tertemiz gitse diye düşündüm. Sustum düşünürken öyle. Sonra biraz daha sustum.

Sosyal medyada "gerçek takipçi" ile "satın alınmış takipçi" arasındaki farkı size hemen özetleyeyim o zaman ben. Çünkü bazen de böyle. Bazen oyunlarına topluluk gelir. Ne bileyim, işte bir şirketin çalışanları olurlar bu kişiler genellikle. Şirkette bir kişi beni çok seviyordur, anlatmıştı beni şirketteki arkadaşlarına, onları da bir şekilde ikna etmiş ve oyuna getirmişti. Genelde böyle oluyor çünkü. Allah'ım hiç mi bir şeyden anlamaz bu mallar diyeyim geliyor her defasında. Öyle bakıyorlar, "bu insanlar neye gülüyor acaba" diye birbirlerine soruyorlar. Bir süre sonra da zaten telefonlarıyla oynamaya başlıyorlar. Bu kişileri bir şekilde oyuna getiren de hayatının en zor anlarını yaşıyor. Senede bir iki yaşanır böyle olaylar. İşin fitrattında var. İşte bu kişileri sosyal medyadaki satın alınmış takipçilere benzetiyorum. Bir s.kime derman olmayan kişiler bu kişiler. Büyük bir yalan. Nicelik var, nitelik yok. İnsanın kendisini kandırması bu. Ama işte gerçek takipçi ve gerçek izleyici öyle mi. Seni asla yarı yolda bırakmaz gerçek kişi. Hep arkada durur. Sen iyiyisen sana bunu hissettirir. Bir olayın olduğunda gelir. Kötüysen de yol gösterir. Çünkü işten anlar. Hayatının en güzel anlarını sahnemde bu dünyanın en güzel insanlarıyla birlikteken yaşıyorum. Olağanüstü bir paylaşım bu. Mutluyum. Gerçek takipçilerim ve gerçek izleyicilerimle, sanırım dünyanın en şanslı insanların biriyim ben.

Bu arada çok şahane arkadaşlarım da oldu benim. Nirvana şarkılarını neredeyse Kurt Cobain kadar iyi çalıp iyi söyleyen insanlar tanıdım. Pink Floyd'u çok seven arkadaşlarım oldu. Shine On You Crazy Diamond'ı çalıp söyleyen bir arkadaşım da vardı mesela. Hayatınızda sıradan bir insandan bu kadar iyi bir şey dinlememiş olabilirsiniz. Böyle de büyük konuşuyorum. Böyle güzel insanlar tanıdım.

Lisanslı futbol oynarken de neredeyse kalenin içinden boş kaleye gol kaçırmışım, o çok korkunçtu işte. Bomboş kale. İlk lig maçım bir de. Bende ki o heyecanı düşünabiliyor musunuz. Hayali futbolcu olmak olan bir çocuğum. Ve ilk maçında kalenin içinden boş kaleye gol geçiriyordum. Kalenin üzerinden uzağa auta gidiyor top. O golü oradan yüz kez kaçırmak istesem doksan dokuzunda kaçırıyordum. Maçtan sonra arkadaşlarım, "ofsaytı zaten, hakem bayrak kaldırdı" deseler de ben biliyordum, ofsayt falan değildi işte.

Hoşça kal.

"İlahiyya"
27 Temmuz Cuma / Koşuyolu Apartman Sahne / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 339 93 39
28 Temmuz Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49
3 Ağustos Cuma / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 20.00 /
bilgi: 0212 327 72 00

Furkan Özçoban

20 yıl önce bir mizah dergisinde şunları yazacağımı söylesem, öncelikle 20 yıl önce bugünden bile daha mal olduğum için "Onlar ne ki abi?" der, dinleyip anladıktan ya da anladığımı sandıktan

sonra da "Abi ne alakası var, niye yazayım mizah dergisinde onları, borsa ekonomi dergisinde mi çalışıyoruz?" diye itiraz ederdim.

Ama gelin görün ki bugün sizlere uluslararası spot döviz piyasalarındaki kaldıraçlı işlemler konusunda bir uyarıda bulunmak mecburiyeti hissediyorum ki, bakın yazarken bile zorlandım. Zaten bundan yirmi yıl önce böyle kavramlar bizim bilmediğimiz tanımadığımız, anlamadığımız insanların dillerinde dolandır biz sıradan insanlar böyle gubidik işlerle uğraşmazdık. Lakin şimdi artık internetin de etkisiyle hem yatırım yapmak kolaylaştı hem de bizim gibi sıradan insanların kullanabildiği/erişebildiği yatırım enstrümanlarının sayısı arttı.

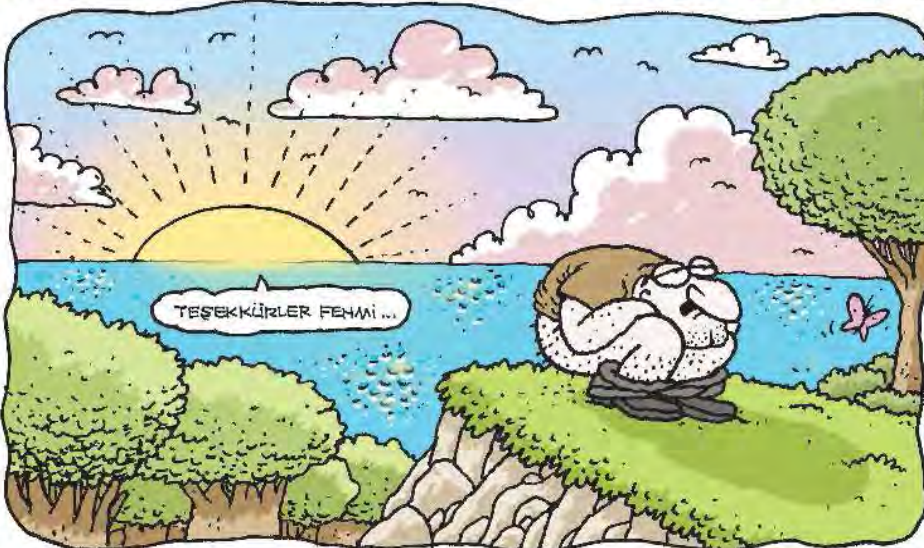
Benim de uzun zamandır dikkatimi çeken bir durum var. İnternette gezerken en ciddi haber sitesinden en sulu seipen eğlence mecrasına kadar her yerde karşımıza "Günde 10 bin dolares kazanıyor!" başlıklı haber görünümü reklamlar çıkıyor. Az çok içinde yaşadığımız dünyayı tanıdığım için dünyada pazarlaması yapılacak ürünler arasında "kazanç" diye bir şeyin bulunmadığını biliyorum. Yani adam sana para kazandırmak için çalışacak, yani sana "kazanç" satıyor, peki bu durumda kendisi ne kazanıyor? Bak sırf seni sistemine dahil etmek için oluk oluk para döküp reklam yapıyor herif, sevap kazanmak için mi senin de kazanmanı istiyor? Valla benim bildiğim öyle bir durum olsa insan bu hizmeti reklamla duyuramaz, anasını dansını arar, hisım akrabasını zengin eder.

Tabii bu gel gel reklamlarının hemen hepsinin ucu bombok bir yere çıkıyor ve o yer genelde ForEx denilen kaldıraçlı, yani 100 dolarınız olduğu halde sanki 2000 dolarınız varmış gibi işlem yaptığınız döviz piyasaları oluyor. Arkadaşlar sizin için inceledim, bu yatırım falan değil. Böyle bir şey yok. Hani şöyle anlatayım "iddia" oynamak ne kadar spor yapmaksa bu da o kadar yatırım yapmak. Yatırımla, ekonomiyle, piyasayla alakası iddia'nın sporla alakası kadar. Yani evet uzaktan bir bağlantısı var gibi görünüyor ama iddia oynarken ne kadar kalori harcıyorsunuz böyle "bul karayı al parayı" türü işlere girdiğinizde de o kadar yatırım yapıyor oluyorsunuz. Yapmayın, etmeyin.

Adnan Oktar kültüne benim bildiğim üçüncü operasyon yapıldı. Ama bizim gazetecilerimiz sürekli bir hafıza kaybıyla yaşadıkları için daha önceki operasyonlarda ortaya dökülen şeylerin ayrıları bir kez daha ortaya döküldüğü hâlde, her şeyi ilk kez duymuş, her şey ilk kez ortaya çıkmış gibi yapıyorlar. Yavaş yavaş Türkiye'de gazetecilik yapmanın ön koşulunun daha önce ne olduysa hepsini unutup pırıl pırıl gezmek olduğuna inanmaya başladım doğrusu.

Tabii bu arada Adnan Oktar demişken 1990'larda özel televizyonlarla beraber hayatımıza giren gizli kamera furyasının da öncülerindendir bu ekip. Gizli kamera işi de pis bir iş biliyorsunuz. Yok düğme kamera, yok çanta kamerayla genellikle aşağıdan bir açıdan görüntü alınır. Eskiden çokluk siyah beyaz olurdu bu gizli kamera görüntüleri ama renkli olsa ne yazar: Gizli kamerayla görüntülenen bir insan, dünyanın en hayırlı işini yapıyor bile olsa şerefsiz gibi gözükür. Hele bir de Arena'nın tok sesli adamının söyledikleri, o söylenenlerin gizli kamera görüntülerinin üzerine bir de dev yazılar olarak gelmesi falan, kediye su veren bir adamın gizli kamera görüntülerinde bir kedi katili olarak algılanmasına bile yol açabilir. Şöyle bir o dönemin gizli kamera görüntülerini aklınıza getirin (olmadı google'dan bulun), hepsinde zaten neye inanmanız gerektiğini dikte eden tok bir dış ses, ekranı kaplayan dev dev yazılar ve arkada da abuk subuk bulanık bir görüntü oluyordu.

Hani siz vesikalıkta kötü çıkıyorum diye yakınıyorsunuz ya, gelin bir de gizli kamera görüntüsünde iyi çıkın bakalım. Vallahi beş bin liralık düğün başı yapılmış taze gelin bile gizli kamera görüntülerinde Pamuk Prenses'e zehirli elma veren cadı gibi gözükür.

Yılmazlar,
Kayhanlar,
Birler, Sezerler,
Ardaşlar,
Kardeşler...
Bunlardan
biri içinde
bulduğum
süpermarketin
ismi olabilir.

Girerken tam
bakamadım, o sırada
marketin önüne dizilmiş
karpuzların boyutlarına

maşallah çekişiyordum. İnsanın üstüne

üstüne gelen, caydırıcı boyutlara ulaşmış karpuzlar.
Ben bu karpuzla yetebilir miyim? Bakımını sağlayabilir
miyim? İki tane karpuzu da marketin önündeki sokağa
başka araç gelip marketin önüne park etmesin diye
koymuşlar. Siz Yılmazlar marketin karpuzlarınıza. Siz
burada durun, marketimizin önüne park etmeye çalışan
olursa hayatınız pahasına bu park alanını koruyun.

Akşama doğru meyve halinden karpuz
kamyonu gelecek, o park edecek buraya.
Daha da fazla dev karpuzumuz olacak,
rakiplerimizin bu durum karşısında
canı sıkılacak, geceleri evde aileleriyle
yemek yiyip televizyon izlerlerken aniden
akıllarına Yılmazlar gelecek, keyifleri
kaçacak. Yılmazların karpuzlarını
gördün mü diye soracak içlerini kemiren,
adı kuşku olan o zalim duygu.

Bu oyunun adı rekabettir, kuralları
basittir. Birisi boşuluyor mu? Hemen
ağzının içine hortumu dayarsın, "al
susamışsındır, su içersin" dersin.
Birisi sıcaktan mı şikayet ediyor? Onu
klimanın dışarıya sıcak hava üfleyen aparatının yanına

oturtursun, "burası biraz esiyor, sen biraz burada
dur" dersin. Bu işler malesef biraz da böyledir. Biz
de senelerce marketçilik yaptık ama küçük bakkallar
da malı bizden aldığı için böyle pislikler yapmadık.
Konuşlandığımız küçük kasabada marketler üzeri bir
market konumunda olduğumuz için asil bir duruşumuz
vardı. Ama bazen bir
bakkalın fazla hırslandığını,
hayattan daha fazlasını
istediğini seziyorduk. Böyle
şeyleri hissedersin. Yanındaki
dükkanla iştahlı bakmaya
başlıyordu, normalde
bakkalda satılmayacak
ürünleri raflarına koymaya
çalışıyordu. Öyle zamanlarda
ayağını kaydırmıyorduk ama
bakkala onun özgüvenini
zedeleyecek, hevesini kırarak
şeyler söylüyorduk. "Ali abi senin boyun mu kıaldı? Sen
bu kadar kısa mıydın? Yaşlandıkça kemikler ufaldığı için
mi böyle oluyor acaba? İnsan vücudu ne kadar ilginç..."

ya da "İnsanlar genç yaşta kod yazmayı
öğreniyor ve geleceğin mesleği olan
kod yazıcılığını dünyanın istedikleri
yerinden yapıyorlar... İş bulma gibi
bir dertleri yok, dünyanın önde gelen
firmaları onların peşinden koşuyor ve
kızlar da bu durumun farkında. Biz
bayram gelsin de iki gün yazlığa gidelim
diye düşünürken onlar şirketlerin onlara
verdikleri son model bilgisayarlarını
yanlarına alıp isterlerse aylarca yazlıkta
yaşayabiliyorlar. Bu bizim yaşadığımız
hayat gerçekten hayat mı Ali abi?
Bizim fantezi saydığımız şeyler başka
insanların gerçekliği haline geldikçe
sahip olduğumuz şeylerin hayali değeri
devamlı değer kaybetmiyor mu? Bir koli daha çokoprens

ister misin, yoksa yirmi koli yeterli mi? Yeter diyorsun...
Geçen sefer yirmi koli almıştın, sonra yetmedi diye
üzülmüştün çünkü. Çokoprens al, çokoprens ver; bizim
hayatlarımız da böyle yitip gidecek işte... Senin çocuk
bilgisayar kodu biliyor mu? Bari o kurtarsın kendini.
Hangi okula yazıldı o? Babaeski İsmet İnönü Düz Lisesi

mi? Geçen sene herkes
birbirini bıçaklamamış mıydı
orada? Neyse dükkana
yakın en azından. Sen
müdürü söyle, belki kod
öğretirler çocuklara ama
zannetmiyorum..." gibi
şeyler söylüyorduk. Bu işler
malesef biraz da böyledir.

Sonuçta ne oldu? Kasabaya
carrefour migros falan
gelince bizim işlerin tadı

kaçtı. Bakkallar inanılmaz bir ümitsizliğe sürüklendi,
müşteriler tekerlekleri düzgün çalışan, ittirdiğin zaman
düz gidebilen alışveriş arabalarının büyümesine kapıldı
(bizimkiler biraz eskidi, sağlı sollu gidiyordu, giderken
üzücü sesler çıkartıyorlardı. Babam, dedemden devraldığı
marketi normalde bana devredecekti ama "migros seni
s.ker, başa çıkamazsın, ben dükkana satıyorum" dedi, ben
de "yok efendim, benim aklımda inanılmaz bir iş planı
var, o migrosu dizlerinin üzerine çöktürecek, onları
kendi oyunlarında yeneceğim. Merhamet dilenecekler
fakat "biz merhamet satmıyoruz, çokoprens falan
satıyoruz" gibi havalı bir cevap vereceğim. Onu tam
düşünemedim ama zor durumda kalacaklar." demediğim
için marketi devrettik. Geleceğin mesleği bilgisayar
kodu yazmayı falan bilmediğim için de saçma sapan
işler yapmak zorunda kaldım. İşte benim Yılmazlar,
Kayhanlar, Birler, Sezerler, Ardaşlar, Kardeşler tarzı
mahalli bir süpermarketin içinde takım elbiseli erken
kelleşmiş market müdürü değil de normal insan olmamın
öyküsü de budur.

"Resmimiz nasıl
çöktüyse sarı bir ışıkla
üzerimize
ve ben gergin bir
omurgayla oturuyordum
falci kadının kedisi
sıçramış gibi
başını omzuma yasladığın
zaman"
- Judit Pinczesi

HOŞGÖRÜ: Kanuni Sultan Süleyman, şairlerin sultanı Baki'yi Bursa sürgününe yollama kararı alır. Elaman dilemez şair, "Baki kalmaz kimseye bu dünya" mealinde bir şiirle belirtir hissiyatını. Şiirden etkilenen Kanuni, vazgeçer sürgün kararından. İsmi deyimlere geçmiş padişahı hoştörü düzeyine bakınız. Kırıntısı kalmış mıdır bugün? Ah keşke kalmış olsa da, Zuhal Olcay gibi sanatçımızın değerli zamanı, mevzuat canlıları tarafından hoyratça harcanmasa...

MERAL AKŞENER: Sen de benim hatalarımdan birisin...

MESUT ÖZİL: Kafatasçı, ırkçı faşiste verilebilecek en güzel cevabı verdi Mesut Özil, vallahi helal olsun. Türk asıllı olmak, bir büyük günahmış

gibi üstüne üstüne gelen bilinç yoksunu faşistler ve toplum baskısından yıldıkları için susan yetkililer, Mesut'un tek damla terini bile hakketmiyorlardı. Mesut Özil'in "Kazandığımızda alman, kaybettiğimizde göçmen oluyorum" sözü ve Almanya Milli Futbol Takımı'nı bırakma kararı, dünya futbol tarihine geçecek, bundan sonraki nice onurlu ve antifaşist karara ilham olacak. Almanya'nın ırkçı beyinsizleri, alın şimdi Mesut'un formasını, sizin o halis ari ırkınızdan birinin gövdesine geçiriverin de rahatlayın. Futboldan ve de hayattan ırkçılık kalkacaksa, işte böyle hareketlerle kalkacak. Faşiste bu cevabı verdiğin, kibirliye haddinin bildirdiğin için helal olsun sana Kardeşim Mesut Özil. Ve tüm gollerden güzel bu davranışın, daha güçlü ve daha zengin karşısında ezilmeyi çağın gereği sananlara, eşi benzeri bulunmaz bir kapak olsun...

TARİHİN İLK ESPRİSİ: Havva, zaman zaman sorardı Adem'e, "Beni seviyor musun?" diye. Adem de derdi ki "Ya kimi sevicem?!" Alternatif

olmayınca sadakat gayet kolay...

METİN HARA: Havaalanında kitaplarını gördüm. Bence en tepeye "Adriana Lima'nın sevgilisinden" yazsa yaşı olurdu. Bir kitabını karıştırdım, "Bir defter alın, hislerinizi özgürce yazın" diyor. Doğru diyor, altına parmağımı basarım...

BİLİNÇLİ FARKINDALIK: Bilinçsiz de farkında olduğu bazı şeyler var demek ki...

FİLM: "Son Macera" (Going in Style) adlı filmi çok severek seyrettim. 2017 yapımı bir sistem eleştirisi. Hikaye sağlam, espriler güzel, final daha da güzel...

DALGA: Mizahın doğal frekansı. İş,"Alay" a dönüştüğü zaman, şeytani bir nitelik alabilir. Amman dikkat...

JUDIT PINCZESİ: Alıntı yaptığım macar kadın şairin öyle güzel bir yüzü var ki, lütfen netten bakınız. 1947-1982 yılları arasında yaşamış. Nur içinde yatsın...

BEN BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYÜM: Önüme çıkan ilk sivil polise böyle sormak istiyorum. Ama onun sivil polis olduğunu nereden bilicem? Peki o benim devlet sanatçısı olmadığımı nasıl anlayacak!?

İYİ İLE KÖTÜ: "İyi, bir yanıyla rahatsız edicidir." demiş Kafka, doğru. Fakat "Kötü, bir yanıyla iç ferahlatıcıdır." de dememiş. Hayır, demiş olabilir, demiyecek adam değil, bari yazıya geçirmemiş...

USTA: Bolulu Hasan Usta'nın aslen Bursalı olduğunu duyduğumdan beri ustalara azıcık mesafeliydim. Dondurmacı Yaşar Usat, yeniden bağladı beni ustalık mefhumuna. Geçen gece o kadar sıcaktı ki, "Keşke onun donurma yatağının irisinden olsa da arda yatsam"2 diye geçti aklımdan, uyku semesi...

"DOKTORLAR" ADLI DİZİ: Bir bölüm izledim, tıptan mı soğuyayım, televizyonculuktan mı bilemedim. On bölüm izleyen, hayattan soğur... uy "Sorabilir miyim kitabıma, onu ben mi yazdım" diyor büyük şair. Tabii o vakitler "Karıştırdın birader, ben korsan baskıyım!" yanıtını alma ihtimali yoktu. Şiirleri, zamanları aşan güzellikte Şilili ustanın. Pablo Neruda, biz oradayız!!

Mustafa Satıcı

*"kendimi
durduracak
değilim"*

Fırat Budacı

AŞIRI DUYARLI ADAM VE ONUN SEPYA DEDESİ

Ülkemizde dedelerinin açtığı lokantayı şube şube tüm yurda yayan torunlar var. Bu acar torunların ortak özelliği, son gelişmelerden artık haberi olmayan merhum dedelerinin sepya ya da siyah beyaz fotoğrafını nostaljik servis altlıklarına bastırmak ve dükkânın açıldığı tarihin başına "since" eklemek. Bizler bu sepya servis altlıklarına baka baka

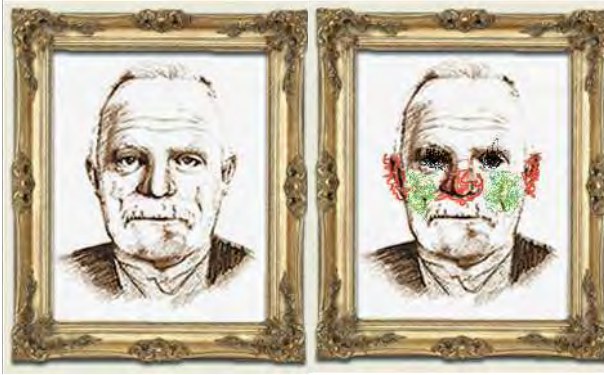
siparişimizi beklerken, acar torunlar ISO 9001 belgesinin peşinde koşuyor. Köfteci Hacıbekir'deyim. Hacıbekir, lokantasının başına "since" aldığından habersiz, servis altlığından bana bakıyor. Sepya Bekir'e sanki haberi ilk ben veriyormuşum gibi, "Torunlar işi büyütmüş, vallahi maşallah!" diyor. Garson, boşalan bir masadaki lekeli Hacıbekirleri buruşturarak topluyor. Bu çok ayıp! İnsan dedesini buruşturur mu? Deden o senin, velinimetin. Önümdeki Sepya Hacıbekir'e dönüp, "Gördün mü olanları Hacıbekir?" diyor, "buruşturup attılar seni." 30'lu yılların naipliğiyle bakıyor Hacıbekir. Ne yapısın Hacıbekir? 1930'da müşterilerin limon kasalarına oturduğu ufak bir dükkân açtığında hiçbir şeyi yoktu. Aya ayak basıp insanlığa "ilerliyoruz galiba" duygusunu yaşatacak Neil Armstrong bile daha yeni doğmuştu. Hacıbekir, serbest piyasa, dalgalı kur, şubeleşme, markalaşma nedir bilmiyordu (Turgut Özal'ın 3 yaşında olduğu zamanlardan bahsediyoruz). Ama şimdi öyle mi? Ah be Hacıbekir Efendi, şu hale bak! Keşke ben senin torunun olsaydım, bunların hiçbirine izin vermezdim.

Köfteci Hacıbekir'in torunuyum. Fakat abime bakılırsa işletmenin büyümesinin önündeki tek engelim. Geçenlerde kendisine, "Dedemin fotoğrafını neden servis altlığına basıyoruz, bence çok ayıp, ben dedemin üzerinde yemek yedirtmem!" diye bağırırdı. O da bana, "Ya sen hasta mısın oğlum, reklam bu, vizyonlu ol biraz," diye karşılık verdi. Bu ilk kavgamız değil, abimle aramız uzun zamandır bozuk. Abimin şubeleşmek, markalaşmak gibi açılımlarına direndikçe kavgamızın şiddeti günden güne artıyor. Ailede herkes bana karşı. Akşamları evde bu konu açıldığında, karım, yorum bile yapmadan direkt "Salak!" deyip oda değiştiriyor. Ama ben kararlıyım. Sonuçta dedem de babam da bu işten (hem de onurlarından taviz vermeden) iyi para kazandılar. Abim ve karısının tek düşündüğü kolay yoldan daha çok para kazanmak. Fark etmedikleri şeyse şu: Şubeleşmek kalite kaybıdır. İnsan kaliteli hizmet veriyorsa, yeni piyasa düzeninin dayatmalarına direnerek de ayakta kalabilir. Bana kalırsa bir işletme için en gurur verici tablo, tam kasanın arkasına, "BAŞKA YERDE ŞUBEMİZ YOKTUR!" yazısı asabilmektir. Ben şunu diyorum: O yazı arkamızdan indiği gün, Köfteci Hacıbekir'in bittiği

gündür.

Abim, "Dondurulmuş Hacıbekir Köfte" fikriyle geldiğinde bütün bağlarımız koptu. Sonunda yollarımızı ayırdık. O, kısa sürede "Hacıbekir Koşuyolu" ve "Hacıbekir Göztepe"yi açtı. Ben tek şubede devam edip dedemden kalma yöntemlerle direnmeye çalışıyorum. Belki de böylesi daha iyi. Abimin açtığı şubelere rağmen kasanın arkasındaki yazıyı indirmiyorum. Çünkü benim gerçekten başka yerde şubem yok. Abiminkiler, dedemin ruhundan tamamen arındırılmış sıradan birer köfteci. Asma tavanlı birer imitasyon! Tam olarak böyle düşünüyorum.

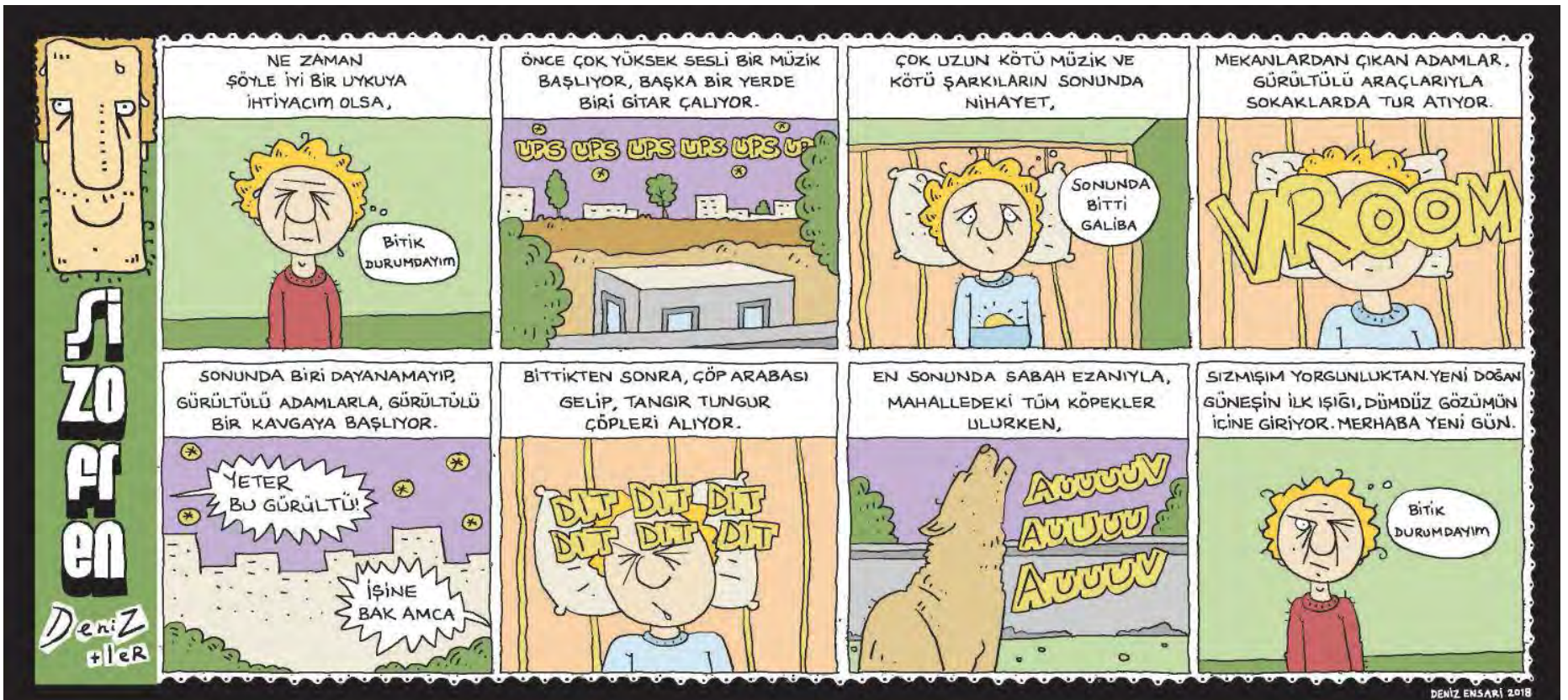
İşler çok kötü. Yaklaşık dört aydır tek başıma direnmeye çalışıyorum. Karımla ilişkim berbat. Sürekli kavga ediyoruz. Geçenlerde (sen geri zekalısın, diye bağırıldığı sabah) dedemin büyük boy bir fotoğrafını alıp öfkeyle matbaaya gittim. Matbaacıya nasıl bir şey istediğimi tarif edince, "Emin misiniz?" diye sordu. Kararlı olduğumu görünce, bu işi önce grafikere yaptırması gerektiğini ve işin iki günden önce hazır olmayacağını söyledi.

İki gün sonra, noktaları birleştirince dedemin ortaya çıktığı ve dedemin kuru kalemle boyanabileceği iki farklı servis altlığını matbaadan aldım. Akşam karıma birer örneğini gösterip, "Al işte, mutlu oldun mu şimdi?" diye bağırıldı. Karım, önce altlıklara, sonra uzun uzun yüzüme bakıp, "Hastasın sen," dedi, "bir an önce doktora git." Nedense yüzünde öfke yerine büyük bir kaygı vardı.

Yaklaşık bir hafta sonra, saat gece 9 civarı son müşteriler çıkınca, çalışanları daha işleri bitmeden gönderdim. Masalardan birine oturup noktaları birleştirerek dedemi oluşturmaya başladım. Nokta birleştirme, son günlerde büyük bir tutkuya dönüşmüştü bende. Çalışanlar durumu garipsediğinden bu iş için sabahın erken saatlerini ya da paydostan sonraki saatleri tercih ediyordum. Üç tane Hacıbekir birleştirince kalkıp dükkânda dolaşmaya başladım. Kafam çok karıştı. Çocuklu müşterilerin kalktığı bir masada, burnu ve kulakları kırmızı, yanakları yeşil ve gözleri delinmiş dedemi gördüm. Biraz bakıştık, sonra kırmızı kulaklı dedemin yeşil yanaklarını okşayarak, "Neden böyle oldu dede?" diye mırıldandım. Sesim titremeye yakındı, gözlerim ağlama baskısıyla hafif hafif sancıyordu. Sonunda koy verdim kendimi. Masaya (dedeme) kapanıp böğüre böğüre ağlamaya başladım. "Neden dede, neden?" diye ağlamaya devam ederken,

"iyice cıvık çıktın sen," dedi bir ses. Kafamı kaldırıp önümde duran dedeme baktım. Dedem, şaşkınlığıma aldırmadan devam etti: "Değiştir beni evladım, yüzünü göreyim, böyle garip oluyor?" Gözleri delik dedemi kaldırıp yeni bir servis altlığı getirdim. "Sağ ol," dedi, sonra uzun uzun yüzümü inceleyip, "Ne yapıyorsun evladım sen, iyice abarttın bu hissiyat işlerini, kazansana adam gibi paranı," diye konuşmaya devam etti. "Her şey para mı dede?" diye sordum. "Yav bırak bu işleri, bak abin aldı yürüdü, Göztepe'deki şubeye giren çıkanın haddi hesabı yok," diye kestirip attı. "Peki ne yapabilirim?" diye sordum. "Önce şu servis altlığı meselesine bir çeki düzen ver. Nenende benim hiç kullanılmamış fotoğraflarım var, git onları iste, fotoğrafların yanına benim güzel bir hayat hikâyemi bastır. Bir de yanılmıyorsam, 1952'de dükkâna Halikarnas Balıkçısı gelmişti, tatlı bir sohbet geçti aramızda, bu olayı da bastır servis altlığına," diye cevap verdi. "Sence bu hoş bir şey mi dede?" diye sordum. Sorumu duymamış gibi devam etti: "Duvarları da donat, sadece benim fotoğraflarımla değil, buraya artist falan geldi mi hemen yanaş masasına, ses etmeyecek gibiyse elini omzuna at, fotoğraf çekti, bastır, as." "Ama dede..." diye itiraz edecek oldum, lafımı kesip öfkeyle devam etti: "Dürzüleşme! Ben senin yerinde olucam var ya tozunu attırırdım ortamların, kahvaltıda bile köfte sokardım milletin ağzına." O an, vay be dedeme bak, meğer ne biçim adammış, diye düşündüm, ama bir şey demedim. "Salla işte kafadan," dedi, "ellili yıllarda yurt dışından köftenin sırrı için geldiklerini, benim adamları kovduğumu falan anlat sağda solda, millet aksi dedeleri sever." "Yurtdışı da nerden çıktı dede?" dedim. Gözlerini kaçırarak, "Almanya falan de işte, salla bir şeyler," diye cevap verdi. Dedem konuşmaya devam ettikçe yıkılıyordum. Ben bu adam için mi mücadele vermişim? Bir an, servis altlığını ikiye katlayıp susturmayı düşündüm, ama cesaret edemedim. Durmadan konuşuyordu. "Bir çocuk vardı, 'Hüküm Giymişim' diye bir türkü söylüyor, o çocuğu seviyorum ben, kimdi o?" diye sordu. "Ferhat Güzel mi?" dedim. "Hah Ferhat! Çağır onu gelsin, fotoğraf çekinin, ama onu büyük bastır," dedi. "O nerden çıktı dede, nerden bulayım Ferhat Güzel'i, hem gelmez o buraya," diye karşılık verince, "Gelir gelir, yalnız onu köfte kesmez, ona dışardan kebab söylersin, ama fotoğraf çekinirken masada kebablar gözükmesin, akıllı ol," diye çıkıştı. Dedemden iyice soğumaya başlamıştım. Zaten bir süre sonra, bütün söylediklerine, "Tamam dede...", "Bakarız dede..." gibi cevaplar vermeye başladım. Dedemin bu halini gördükten sonra, artık aklımda sadece bu dükkânı kapatmak vardı. "Bakarız dede..." dediğim bir an, aniden durup gözlerime baktı. Gözlerimdeki manadan ne çıkardıysa artık, "Yok, senden adam olmaz," dedi. Dedemin de karım ve abimle aynı saflara geçmesi beni delirtmişti. "Kusura bakma dede, ama ben seni böyle hayal etmemiştim!" diyerek öfkeyle masadan kalktım. Ceketimi alıp dükkânın kapısına ilerlerken arkamdan bağırmaya devam ediyordu: "Yap bu dediklerimi, bak abin aldı yürüdü, dürzülüğün âlemi yok!" "Tamam dede tamam! Sus artık!" diye karşılık verdim. Susmadı Hacıbekir. Kapıyı kapatırken içerden hâlâ sesi geliyordu: "Ketçap da koy masalara, gençler patates banıp yesin!"

Çarpışma İpek & Burak

yazan gizer oky

"Gittin güzel ammâ bu dil-efkârı unutma(...)/ Ağlatmayacaktın yola baktırmayacaktın/ Ol va'de-i tekrâr-be-tekrârı unutma"

Esrar dede

"ALOHA KA MANİNİ"

İşler birbirine düğüm düğüm dolanıp iyice içinden çıkılmaz bi hallere gelmiş gibi görüldüğünde. ("çöz beni arapsaçı") Ardarda birkaç kötü haber seyrettiğimde falan tv'de. İnsan oğlunun/kızının türlü türlü acımasızlıkları (nobran/ kaba/ hodbin / bencil/ gaddar/ nadan... say say bitmez haller)

Akşam eve dönüp de. Bütün hepsini unuttuğumu sandığım o an. Onların hepsinden arda kalan o zehirli tortu, sebebini hatırlamadığım bir şekilde içimi ezdiğinde. O durumlarda dinlediğim şarkılar var. Kimi sesler. Adını yukarı, en başa yazdığım Hawai dilindeki o şarkı işte onlardan biri. "Aloha ka manini/ Redifte yüzen balığa selam" Hawai'nin ruhu İsrail Kamakawiwo'ole. Onun bir bebek masumiyetiyle sürekli gülümseyen "Gülen Budha Heykeli" ifadeli melek yüzü.

Gelmiş geçmiş en huzur dolu, (insanoğluna hediye edilmiş) en teskin edici(en asûde-hâl), en sihirli ses. (amman, Hintli Mohammed Raffi'ye haksızlık etmiş olmayayım burada, o da "en") Kamakawiwo'ole yi dinlemediyseniz mutlaka dinleyin. (ilaç olarak kutulansa olur) Nazım Hikmet'in, Abidin Dino'dan talep ettiği "Mutluluğun resmi" Onu bilemiyorum, o zor iş. Ama, "Mutluğun sesi"?

O var işte. İştittim. Memleketinin renk renk balıkları, o cam göbeği denizi, şeffaf suları, dalgaları, ufukları rengârenk boyaya boyaya batan güneşi, ılık rüzgârları, insanı sarhoş eden çiçek kokuları, o uykulu hava falan filan... hepsi, ama hepsi İsrail Kamakawiwo'ole nin sesinin, şarkılarının içine çok yoğun bir şekilde sinmiş. Hawai'nin ruhu, sizin ruhunuzun içinden süzülerek geçmiş gibi oluyor. Memleketinin gözlerinin içi gülen güzel insanları. O barışçı, iyiliksever, yüce gönüllü halk. Hawaiiiler. Dünyanın en güzel bölgesi. (hava yıl boyu sürekli aynı ılık hoşlukta sabit olduğu için Hawai dilinde "hava durumu" diye kavram yokmuş)

Kamakawiwo'ole nin sesi başınızı okşayıp "aman boşver, --bu da geçer ya hu--" demiş gibi oluyor.

Tek sorun; size daha önce bilmediğiniz bir yüksek dozajda huzur, mutluluk zerk eden o şarkılar; aynı anda gözünüzü de doldurabilir. (Ağlayan da olur) Bu hem o koskoca (üçyüz kiloluk/bir doksan boy) dev bebeğin; büyümeden ölmüş bir çocuğun şarkılarını dinliyor olduğunuzu fark etmenizden. Hem de bütün o çok çok hoş şeylerin, mutluluk anlarının,

aynı zamanda "geçicilik" in şiddetini de, alttan alta, gizlice hissettirmesinden. Kendisi 38'inde, abisi Skippy (o da müzisyendi) henüz 28 indeyken bir kalp krizi sebebiyle öldüler. (Kamakawiwo'ole gibi obez'di o da) İnsanlara o derece büyük mutluluklar dağıtan

sanatçıların hayatlarının(kahir ekseriyetinin) arka yüzlerinde büyük dramların, acıların izleri oluyor. (bu mizah işleri falan dahi başka türlü değil: "Çok komik bir kitap yazmak için, önce büyük eziyet çekmek gerekir" demişti Hemingway) Uyuşturucu, alkol bağımlılıkları, erken kaybedilen aile fertleri. Sürekli taşınan oksijen

tüpü. Zar zor alınabilen nefesler. Çok yaşamayacağının farkındaydı. Kamakawiwo'ole hiç eksilmeyen gülümsemesiyle: "Benim için ağlamayın" diyordu o video röportajında, "...biz Hawaiiiler zaten iki dünyada

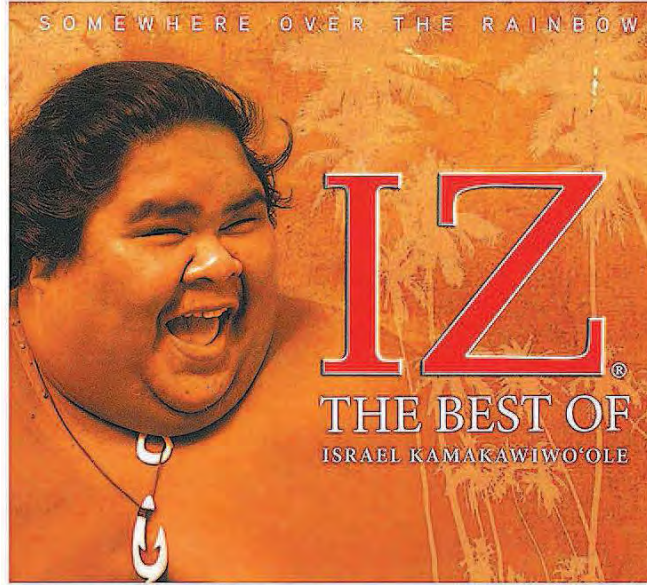
birden yaşarız" Külleri aynen vasiyet ettiği gibi denize döküldü. Yine de onbinlerce kişi ağlıyordu Honolulu'da. Kamakawiwo'ole kısacık ömrüne bir sürü şey sığdırdı. Kendi kültürünün unutulmuş şarkılarını yeniden söyledi, onları bütün dünyaya tanıttı. Hawai hareketi için söylediği protest şarkıları da var. Yüzyıllarca işgal edilmiş memleketinin eski Kral ve Kraliçelerinin bir günlüğüne bugünkü Hawai'ye döndüklerini hayal eden o şarkı:

"Geri döndüklerini /ve trafik ışıklarını ve tren yollarını gördüklerini hayal edebiliyor musunuz? / Bu modern şehir hayatı hakkında ne hisseder?" Aynı şarkının devamında: "...Halkımızın büyük çok büyük bir tehlike içinde olduğunu idrak eder, önce gülümsemeler de sonra ağlarlar" diyordu Kamakawiwo'ole. Şarkının adı: "Hawaii 78" Yine o müthiş "E Ala E" adlı politik şarkıyı da mutlaka dinleyin. Talihin cilvesi; Kamakawiwo'ole nin en fazla sevilen, bütün dünyada en çok bilinen iki şarkısı: iki eski ünlü Amerikan şarkısının yorumları.

(Onlar da müthiş ama: "Somewhere Over the Rainbow" Büyüleyici--belki de Kamakawiwo'ole yi dinlemeye ilk o şarkıyla başlamak gerek--) Şarkının aslını 1939 tarihli ünlü "Oz büyücüsü filminde Judy Garland'ın söylemişti. (Lois Armstrong'un yine çok ünlü "What a Wonderful World" adlı şarkısının epey serbest bir yorumu da, diğeri)

Yazıyı, yaklaşık yirmi yıl önce yitirdiğimiz Kamakawiwo'ole ye, dünya durdukça insanları yatıştırarak, huzur verecek, mutlu edecek şarkıları için çok çok çok, teşekkürler ederek bitiriyorum... Nur içinde yatsın...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

BRAVEHEART

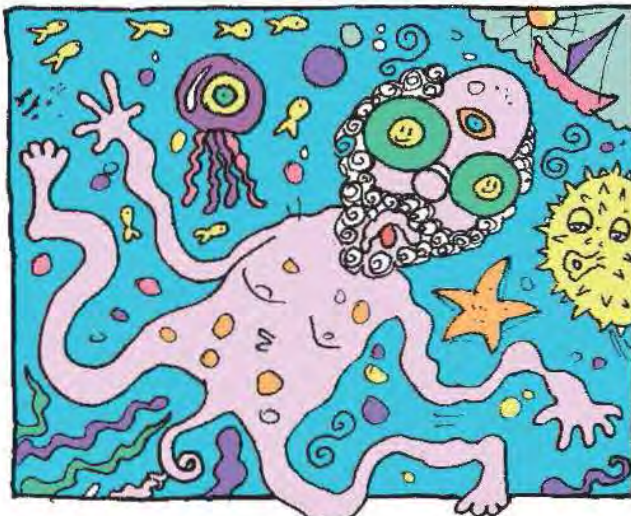

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Devam mı devam.

Sahile vuranlar

Evden çıktım yola. Asansörde kaldım. Bu aralar sık sık başıma geldiğinden artık hayatımdan asansörü çıkartma kararı da aldım ama yine asansörde kalmak hoş olmadı... Önce Moda sahlinde dolaştım, sonra Kurbağalidere taraflarından ilerlemeye çalıştım. Şimdi

@kaansezyum oralarda "islah" çalışması olduğundan yaya yolu yaklaşık bir metre genişliğinde bir ortam. Hemen sağınızdan da dev iş makineleri dereye kazık çıkıyor. Görünmez kaza, sakatlık ve benzeri tarzda buluşmalardan hoşlananlar için güzel ortam, öneririm. Kalamış'a geçtim... Kalamış parkında deniz üzerinde martılar mal mal uçmakta. Martılara biraz dikkat edince deniz ortasında yunusları da görebiliyorsunuz bu arada. Yunuslar kıyıya yakınlaştıkça yakınlaştı. "Hayatta toplamda kaç kere yunus göreceğim?" diyerek kıydan uzaklaşıp nokta olana kadar yunusları izledim. Oradan Fenerbahçe Parkı, Orduvehi yokuşu filan derken sahil yoluna geldim. Caddebostan'dan, Bostancı'ya kadar sokakta gördüğüm gençlere neler istediklerini sordum... Öncelikle yalnız kalmak istiyorlar.

Gençler rahat olmak istiyor. Gençler sorumluluk sahibi olmak istemiyor. Gençler güneş altında aylıklık yapmayı seviyor. Keyfine göre bir yere uzanıp kitabını okumayı seviyor. Arkadaşlarıyla çimlerde oturup iki lafın belini kırmak istiyor.

Bazısı yalnız kalmak için kalabalıkların içine çıkıyor. Bazısı çok üzüldü cevap veremedi, ağlamak istiyordu. Bazıları her gün köpeklerini gezdirdiğinden artık sahile ya da sokağa çıkmasa olmaz noktasına gelmiş. Bir nevi alışmışlar sokaklara çıkmaya.

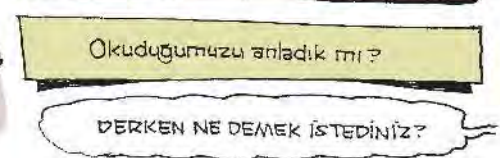
Arkadaşlarıyla sahilde toplananlar var. Her hafta geliyorlarmış, belli yerleri var. Aynı yerde oturmayı seviyorlar. "Sahilin burası bizim" diyorlar. Gençler politikayla ilgilenmiyor, çoğu bu konularda ya hiç konuşmuyor ya da çok karamsar. Ama sürekli bir umut var. Politikacılara laflar söylenirken herkes içten içe "kıkıkkık" diye gülüyor. Yasak, baskı, sansür zaten gençlere gelmiyor. Bunu kim yaparsa ondan uzaklaşıyorlar.

Gençler dünyayı internette gördüklerinden ellerindekinin ya da onlara sunulanın kalitesinin ya da kalitesizliğinin gayet farkındalar. Kötü bir şey görmek istemiyorlar. Çoğu da aynı şeyden bahsediyor: "Bizim evin orada böyle bir yer yok, ondan geliyoruz"... Ya bir de şöyle davranış bozuklukları var. Sürekli ekranı aşağı kaydıran genç tipi. Geçen gün otobüste telefonuna bakmasa bile Instagram'ı tesbit gibi çeken kız gördüm.

Gençlerin sevgiye, arkadaşlığa bir arada olmaya ihtiyacı var. Birbirlerini tanımasalar da sahilin her noktasını bir festivale çevirmeye hazırlar. Haftasonları, hele de hava iyiye yer bulmak büyük sıkıntı. Yazın da gölgelere koşuyor ilk olarak.

Sahilde içen de var, içmeyen de. Bazısı her gün sezlounguyla gelip, kitabını okuyor. Bazısı manzaraya karşı içisini açıyor. Bazısı daha çok genç Ailesi getirmiş onu sahile. Anne babalar da "AVM'den de daha iyi" olduğu için geliyorlar sahile. Genç anneler,

BARBAROS ALTUĞ

genç babalar, kendi gençliklerindeki daha iyi bir hayat sunmak istiyor evlatlarına. Olabiliyor mu bilemiyorum... Ama bir yandan da sürekli bir nostalji insanı ileri de götürmez.

Sahil herkesi birleştiriyor. Sürekli bisikletinde tekno müzik çalan çocuk, üstüz bir biçimde yanımdan geçiyor. Zaten az güneş açsa üstünü çıkartıp dolaşan ekipler var. Kapkara, bıp bronz. Zamanla her şeye alışıyor insan. Kenarda kendi kendine dans eden amcaya da, kuyu suyuyla çay yapan abiye de, kendi kendine şarkı söyleyerek bisiklete binen kıza da, her sabah 8 gibi koşuya gelen ama hala kilo veremeyen abiye de...

Bir de sporcu tayfa var. Sabahın en erkeni, gecenin en geç saatleri hep oradalar. Üstüz ve kaslı genelde. Onlar zaten "Sağlıklı olmak için en iyi fırsat" diyorlar sahile. "Barfiksler yenilendi, güzel oldu" diyor karın kasi yerine baklava taşıyan bir abi. "Ama nedense gece sarhoşlar gelip bu

aletleri de kırmaya, bozmaya çalışıyorlar" diye de ekliyor.

Sahil kendi faunasını, kendi eko sistemini yaratmış gibi. Bir yanda yeşilliklere yayılan ve gençliklerini değerlendiren gençler, bir yandan sağlıklarına kavuşma ya da kilo verme derindekiler, bir yandan sırf benim gibi bisiklete binmek için gelenler, bir yanda sadece bisiklete binmek için üst baş ne kıyafet gerekiyorsa giyip, yanınızdan uçarak geçenler, bir yanda ilk kez sahil görenler, ilk kez bisiklet kiralayıp bisiklete binenler, gün batımına bakanlar, deniz kıyısında mangalını yakıp kavununu kesenler. Hepsi bir arada. Akıllısı, delisi, genci yaşlısı. Hepsi de sahilde olmak, hayattan keyif almak istiyor.

Siz de bir ara sahile çıkın, hayatınızda bir şeyler değişir belki. Belki de her şey o kadar da kötü, o kadar da umutsuz değildir.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 26 TEMMUZ 2018 | Sayı: 569

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4. Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaraları: TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

